

Arrest

**nr. 176 616 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. OUMOUADENE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtspleging-dossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057 en RvS 13 mei 2014, nr. 227.364).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, bij gebreke aan enig ontwikkeld middel tegen dit bevel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 14 juni 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 29 juni 2016 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 8 september 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden beschouwd als een volgbeslissing van deze waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk wordt verklaard, die in het geval van een vernietiging van deze laatste beslissing eveneens zal dienen te worden vernietigd. Voor wat de beslissing op grond van voormeld artikel 9bis betreft, stelt zij dat zij op terechte wijze heeft aangevoerd dat hierin een appreciatiefout wordt gemaakt en dat de motivering ervan een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Ten slotte deelt zij mee dat haar later nog een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd waartegen zij eveneens een nog hangende beroepsprocedure heeft ingeleid.”*

2.5. Waar verzoeker voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten stelt dat dit als volgbeslissing van de onontvankelijkheidsbeslissing dient te worden beschouwd – en de vernietiging van laatstgenoemde aldus tevens de vernietiging van het bevel impliceert – kan de Raad dit betoog niet volgen. Beide beslissingen zijn immers gestoeld op hun eigen feitelijke vaststellingen en hebben een eigen juridische grondslag. Hoe dan ook blijkt uit punt 3.3 dat het beroep wordt verworpen in zoverre het is gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing. De inhoud van de beschikking dienaangaande blijft dan ook overeind. Het beroep is onontvankelijk, in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel, gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aan: *“Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel het vertrouwensbeginsel.”*

3.2. De Raad herhaalt dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 14 juni 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep, gericht tegen voormelde onontvankelijkheidsbeslissing, door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. De Raad herneemt verder het gestelde in punten 2.3. en 2.4.

3.3. Met zijn vaag en algemeen betoog dat hij wel degelijk op terechte wijze heeft aangevoerd dat in de onontvankelijkheidsbeslissing een appreciatiefout wordt gemaakt, kan verzoeker de inhoud van de beschikking niet aan het wankelen brengen. In de beschikking wordt op uitvoerige wijze uiteengezet waarom het betoog van verzoeker met betrekking tot de aangevoerde appreciatiefout en de overige aangevoerde bepalingen en beginselen niet kan worden bijgetreden en verzoeker laat na dieper in te gaan op de concrete overwegingen van de beschikking. Waar verzoeker nog stelt dat de motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat dit argument niet werd opgeworpen in het verzoekschrift. Verzoeker zet ook niet uiteen waarom hij het niet in zijn verzoekschrift kon ontwikkelen. De Raad herhaalt in deze dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift te remediëren. De Raad neemt akte van verzoekers opmerking ter terechtzitting dat hem later nog een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd waartegen hij eveneens een nog hangende beroepsprocedure heeft ingeleid. Gelet op voorgaande brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld. De inhoud van de beschikking blijft overeind.

Het eerste en enig middel, gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk, in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA